

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Block_Lawrence-Ehrengrafovo_jmenovani.pdb

PDB Name: Block L. Ehrengrafovo jmenovani
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lawrence Block
EHRENGRAFOVO JMENOVÁNÍ

Ehrengraf kráčet svižně ze schodů soudní budovy, když ho dohonil jakýsi vyšší a statnější muž. "Nádherný den," zahlaholil tento muž. "Prostě nádherný."

Ehrengraf přikývl. Byl to skutečně nádherný den, jedno z těch podzimních odpolední, kdy si muži připomínají fotbalové víkendy. Ehrengraf právě uvažoval, že by si dal horký jablečný koláč s plátkem ostrého čedaru. Jablečné koláče mu přicházely na mysl zřídka a téměř nikdy si na ně nepřál sýr, ale dnes už byl takový den.

"Já jsem Cutliffe," pravil muž. "Hudson Cutliffe z kanceláře Marquardt, Stoner a Cutliffe."

"Ehrengraf," řekl Ehrengraf.

"Ano, já vím. To mi věřte, že vím," Cutliffe vydal zvuk, který bezpochyby považoval za bodré uchechtnutí. "Koho by napadlo, že narazí osobně na Martina Ehrengrafa, jak stojí ve frontě na jmenování obhájce chudých jako každý druhý."

"Každý člověk má právo na řádnou obhajobu," pravil Ehrengraf škrobeně. "Svobodná společnost toto právo zaručuje."

"No ano, jistě, ale..."

"Nemajetným obžalovaným určí obhájce soud. Naše zřízení ukládá advokátům, aby se v pravidelných intervalech dávali k dispozici, místo aby byl v takových případech ustanoven obhájce ex offio."

Já naprosto rozumím," odušil Cutliffe. "Vždyť jsem byl právě také přidělen nějakému smolaři, který ukradl plnou tašku masa ze supermarketu. A byly v tom i vybrané kousky - jehněčí kýty, vepřové panenky. Člověk vážně dneska musí krást, aby si mohl dovolit něco takového, vidíte?"

Ehrengraf, nedávno obrácený na vegetariánství, se usmál svými tenkými rty a v duchu si představoval koláč se sýrem.

"Ale sám Martin Ehrengraf," pokračoval Cutliffe. "Člověk na vás v téhle souvislosti myslí asi tak málo jako na hollywoodskou hvězdu, když jde do koupelny. Martin Ehrengraf, ten elegantní a šarmantní právník, který se sotvakdy objeví v soudní síni. Muž, který bere honorář, jen když soud vyhraje. Mimochodem, je to vůbec pravda? Skutečně berete případy vražd, které řešíte na základě nepředvídatelných skutečností?"

„Je to pravda.“

"K nevíře. Nechápu, jak si to vůbec můžete dovolit."

"Ono je to docela prosté," odušil Ehrengraf.

"Nepovídejte."

Úsměv byl tentokrát širší. "Já vždycky vyhrávám. Jednodušší už to ani být nemůže."

"A přece se málokdy objevujete u soudu."

"Někdy může člověk účinněji působit za scénou."

"A když je pak váš klient na svobodě..."

"Dostanu honorář v plné výši," řekl Ehrengraf.

"Vaše honoráře jsou myslím vysoké."

"Mimořádně vysoké."

"A vaši klienti se dostávají na svobodu téměř vždycky."

"Oni jsou vždycky nevinní," sdělil mu Ehrengraf. "To pomáhá."

Hudson Cutliffe se bohatýrsky rozesmál, jako by chtěl dát na srozuměnou, že uvádět pojmy viny a nevinu do souvislosti s debatou o soudních procedurách je zábavné. "Dobrá, tak tohle bude pro vás změna," vypravil ze sebe konečně. "Dostal jste přidělen Protterův případ, že?"

"Pan Protter je můj klient, ano."

"To je sotva typický ehrengrafovský případ, vidíte? Chlap se opije, utluče svou ženu k smrti, má okno a vyspí se z toho, pak se probudí a vidí, co udělal, načež zavolá policii. Potkalo vás štěstí, nemyslíte?"

"Jak to?"

"Nepřipraví vás to o mnoho času. Přiznáte, že je vinen zabitím, možná dosáhnete zmírnění trestu vzhledem k jeho dosud čistému trestnímu rejstříku a Protter si odsedí rok nebo dva, kdežto vy si budete hledět svých záležitostí."

"Takhle vidíte můj postup, pane Cutliffe?"

"Tak by postupoval každý."

"Téměř každý," pravil Ehrengraf.

"Není přece žádný důvod přidělovat si práci, ne?" zamrkal Cutliffe. "Tyhle případy nemajetných klientů - já nevím, proč nás vlastně platí, když honoráře jsou tak nepatrné. Sto sedmdesát pět dolarů věru nestačí pokrýt výdaje spojené s právní obhajobou, že? Váš průměrný honorář bude asi trošinku vyšší, co?"

"O hodně vyšší."

"Ale v něčem jsou zase výhody. Svých sto pětasedmdesát dolarů dostanete, ať svého klienta hájíte nebo se jen zúčastníte procesu, nebo ho dokonce vyhrajete. Hodně se to liší od vaší běžné praxe, pane Ehrengrafe, není-liž pravda? Nemusíte vyhrát, abyste dostal svůj honorář."

"Musím," opáčil Ehrengraf.

"Jak to?"

"Když případ prohrají, dám honorář na dobročinné účely."

"Když prohrajete? Ale vy přece přiznáte, že je vinen zabitím, nebo ne?"

"Určitě ne."

"Tak co uděláte?"

"Prohlásím, že je nevinný."

"Nevinný?"

"Zajisté. Ten člověk nikoho nezabil."

"Ale..." Cutliffe naklonil hlavu a ztišil hlas. "Vy toho chlapíka znáte? Máte nějaké zvláštní informace o tom případu?"

"Nikdy jsem ho neviděl a vím jen to, co jsem se dočetl v novinách."

"Tak jak můžete tvrdit, že je nevinný?"

"Je to můj klient."

"No a?"

"Já skutečně zločince nezastupuji, pane Cutliffe. Arnold Protter je můj klient a já si hodlám zasloužit svůj honorář jako jeho obhájce, ať je ten honorář jakkoli nepřiměřený. Já o toto jmenování neusiloval, pane Cutliffe, ale ono je čestným úkolem a já tomu úkolu dostojím. Dobrý den, pane Cutliffe."

"Řekli mi, že mi dají právníka a že mě to nebude nic stát," pronesl pan Arnold Protter. "Tak to asi budete vy, co?"

"Nemýlíte se," odpověděl Ehrengraf. Rozhlédl se po ubohé, malé vězeňské cele, pak upřel zrak na svého nového klienta. Arnold Protter byl podsaditý, ramenatý muž ke čtyřicítce, s mohutným pivním břichem a červeným nosem pijáka whisky. Měl tvář kulatou jako měsíček a tlustoučké byly i jeho ruce, které teď držel v údivu před svým rudým nosem.

"Tyhle ruce to udělaly," zamumlal.

"Nesmysl."

"Jak to?"

"Snad abyste mi řekl, co se vlastně stalo," navrhl Ehrengraf. "Ten večer, co byla zabita vaše žena."

"Těžko se na to rozpomínám," pravil Protter.

"O tom nepochybují."

"Vlastně to byl docela obyčejný večer. Dali jsme si s Gretch odpoledne pivo nebo dvě, aby nám ušel čas u televize. Pak jsme objednali do domu pizzu a k ní jsme taky urazili pár dalších, no a pak jsme se uvelebili na večer a začali jsme zazdívat přcky. To znáte - jeden panák do jednoho piva. Hned zkraje jsme měli tu hádku."

"O čem?"

Protter vstal, přecházel, znovu se díval na své ruce. Pohybuje se neohrabaně, jako medvěd v kleci, pomyslel si Ehrengraf. Jeho keprové kalhoty měly potřhané záložky a kostku jeho flanelové košile by žádný Skot z Vysočiny nepoznal. Ehrengraf naproti tomu zářil v šedivé cele jako drahokam. Jeho tvídový oblek se vzorkem rybí kosti měl barvu dobře nakouřeného bruyery, pod sako si oblékl vestu ze švédské jelenice na krémovou košili s francouzskými manžetami a stojacím límečkem. Manžetové knoflíčky byly jednoduché zlaté šestiúhelníčky, vázanka pletená z vlny stejného odstínu hnědé jako oblek. Boty - mokašiny z perleťového kordofánu, zcela jednoduché, elegantní a dokonale naleštěné.

"Ta hádka," trval Ehrengraf na svém.

"Bůhví, jak to začalo," vzdychal Protter. "Šlo to za sebou jedno po druhém, a než byste řekl švec, drbala mi hlavu kvůli ty ženský, co bydlí o patro pod náma."

"Co je to za ženu?"

"Jmenuje se Agnes Mullaneová. Gretchen mi dává kapky, že přej s Agnes něco mám."

"A navázal jste poměr s Agnes Mullaneovou?"

"Kdepak, co vás nemá. Dejme tomu, že jsme se s Agnes občas chvíli zakecali na schodech a že mě leckdy něco napadlo, ale nikdy z toho nic nebylo. Jenže Gretch s tím začala a já, abych si trochu kryl záda, začal jsem ji štvát kvůli tomu chlapovi, co bydlí o patro nad náma."

"A ten se jmenuje..."

"Gates, Harry Gates."

"Domníváte se, že vaše žena měla s Gatesem poměr?"

"Kdepak, vůbec ne. Ale ten Gates je malíř, rozumíte, a já ji štvál, že mu dělala model. Nahatá. Bez šatů."

"Jako akt."

"No."

"A stála vaše paní panu Gatesovi modelem?"

"Děláte si srandu? Ale vy jste asi Gretchen nikdy neviděl, že ne?"

Ehrengraf zavrtěl hlavou.

"No tak, Gretchen byla fajn a voba jsme byli na sebe zvyklí, jestli mi rozumíte, ale těžko byste řek, že by ji zvolili za Miss Ameriky, kdyby nějak trefila do Atlantic City. A Gates, co ten by dělal s modelem?"

"Říkal jste, že je malíř."

"To von říká, že je malíř," prohlásil Protter, "ale podle mě by se to nedalo dokázat. Co von maluje, to se vůbec ničemu nepodobá. Já šel jednou za ním nahoru, poněvadž jeho rádio vařilo na plný pecky a já chtěl, aby to kapku ztlumil, a koukám, že stojí na těch svezích staničkách a střiká barvy na plátno, co měl prostřený na celý podlaže. Všecky možný barvy a von je prostě mrskal dolů na to plátno, jako kdyby se v nich patlalo malé dítě."

"Takže on je abstraktní expresionista."

"Kdepak, von je malíř. Fakt je, že vod něj lidi ty mazanice kupujou. Ne že by z toho zbohat, to by nebydlel v ty samý dře jako já a Gretch, ale živí se tím. Má dost na pivo a pizzu a takový věci, ale na co by potřeboval model? Jedinej důvod, proč by chtěl mít Gretchen nahoře, by byl, aby mu držela ty štafličky."

"Abstraktní expresionista," pravil Ehrengraf. "To je velmi zajímavé. On bydlí přímo nad vámi, pane Prottere?"

"Jo, rovnou nad náma. Proto jsme to jeho rádio tak dobře slyšeli."

"Hrálo i ten večer, kdy jste s manželkou pili zazdívané prcky?"

"My jsme prcky zazdívali mockrát," řekl Protter zmateně.

"Aha, vy myslíte ten večer, kdy jsem ji zabil."

"Ten večer, kdy zemřela."

"To je to samý, ne?"

"Ani zdaleka ne," pravil Ehrengraf. "Ale to nechme. Hrálo ten večer rádio pana Gately?"

Protter se poškrábal na hlavě. "Nemůžu si dobře vzpomenout," zahuhlal. Jeden večer jako druhej, víte, co myslím. Ale jo, rádio ten večer hrálo. Už si vzpomínám. Hráli country. Obyčejně hrajou ten rokenrol a z toho mě bolí hlava, ale tentokrát to bylo country. Country, to je balzám na my nervy." Zamračil se. "Ale na svý vlastní rádio jsem country nehrál nikdy."

"Proč ne?"

"Gretch tu muziku nenáviděla. Nemohla ji vystát, říkala, že všechny ty zpěváci skuče, jako když pes sežere otrávený maso a chce z toho. Gretch neměla moc ráda žádnou muziku. Milovala televizi a přitom jsme měli Gately s jeho rokenrolem na plný pecky a někdy jsme slyšeli malinko country z rádia od Agnes. Ta měla ráda country, ale nikdy nehrála moc nahlas. Když byly za horka otevřené okna, tak jste to slyšel, jinak ne. To se ví, že při otevřených oknech slyšíte nejvíce ty Portorikánce na ulici s jejich tranzistorákama."

Protter se pustil do trochu rozvlácného výkladu o Portorikáncích a jejich tran-zistorácích. Když se odmlčel, aby se nadechl, Ehrengraf se narovnal a usmál se, jen ústy. "Bylo mi potěšením," pravil. "Pane Prottere, věřím, že jste nevinný"

"Cože?"

"Stal jste se obětí složitýho a ďábelskýho úkladu. Ale teď jste v dobrých rukou. Mlčte jako dosud a důvěřujte mi. Potřebujete něco, abyste se tady cítil příjemněji?"

"Není to tak zlý."

"No, dlouho tady nebudete. O to se postarám. Snad bych vám mohl opatřit rozhlasový přijímač. Mohl byste poslouchat hudbu country."

"To by bylo fakt dobrý," potěšil se Protter. "Je to uklidňující. Uklidňuje to my nervy."

Hodinku po tomto rozhovoru s klientem seděl Ehrengraf na zjištěné dřevěné lavici u podobně poznamenaného dubového stolu. Restaurace, v níž obědval, byla vyzdobena praporečky studentských kolejí a německými kameninovými džbánky na pivo, jež visely z tmavých stropních trámů. Ehrengraf pojídal teplý jablečný koláč s plátkem ostrého čedaru a vedle jeho talíře stála sklenka pravého calvadosu.

Malý právník se právě chystal poprvé usrknout silné jablečné pálenky, když se vedle něj ozval povědomý hlas.

"Ehrengrafe," hláholil Hudson Cutliffe. "Kde se tu berete? Potkáváme se dnes podruhé, co?"

Ehrengraf vzhledl a usmál se. "Mají tu výborné koláče," podotkl.

"Já jsem tu každou chvíli," přiznal Cutliffe. "Je to můj druhý domov. Ale vás jsem tu ještě nikdy neviděl, jestli se nemýlím."

"Jsem tu poprvé."

"Koláč se sýrem. Tohle kdybych snědl, tak přiberu pět kilo." Hřmotný právník, ač nezván, poodtáhl lavici proti Ehrengrafovi a posadil se. Když se objevil číšník, poručil si Cutliffe roštěnku a špenátový salát.

"Hlídam si váhu," prohlásil. "Bílkoviny, to je to pravé. Musím omezit ty hnusné karbanátky. Tak co, Ehrengrafe, asi už jste se sešel s tím mrdyřem manželky-A pořád tvrdíte, že nikoho nezabil?"

"Protter je nevinný člověk."

Cutliffe se uchechl. "Chvályhodné stanovisko, ale proč si je nešetíte do soudní síně? Na některé porotce by tahle nota mohla platit. Na mě tedy ne. Já jsem dal vždycky víc na fakta než na názory."

"Vážně?" pravil Ehrengraf. "Já osobně jsem vždycky věnoval stejnou pozornost stínu jako hmotě. Soudil bych, že to je rozdíl v temperamentu, pane Cutliffe. Vy asi nemáte ve velké oblibě poezii, že ne?"

"Poezii? To myslíte rýmováčky, verše a takové věci?"

"Více méně."

"Školní látka, ne? Pak, synu můj, jsi muž, o tom mluvíte? Ve škole jsem si toho užil až až." Najednou se zasmál. "Ledaže byste myslel limericky. To musím říct, že občas se mi nějaký dobrý limerick zamlouvá. Vy si potrpíte na limericky?"

"Ani moc ne," procedil Ehrengraf.

Cutliffe přednesl čtyři limericky, zatímco Ehrengraf poslouchal s bolestným výrazem ve tváři. První veršována se týkala matematika Paula, druhá mladé prostitutky Dinah, třetí muže z Fort Ord a čtvrtá staré ženy z Truku. "To je zajímavé," poznamenal Ehrengraf, když bylo po všem. "Z hlediska vnějšího neexistuje sebemenší podobnost mezi limerickem a abstraktním expresionismem. Zdánlivě si nejsou vůbec podobné. A přece si podobné jsou."

"Nerozumím vám."

"Na tom nezáleží," odušil Ehrengraf. Objevil se číšník a položil před Cutliffa talíř s hovězí pochoutkou; advokát se ihned chopil vidličky a nože. Ehrengraf pohlédl na maso se slovy: "Tohleto budete jíst?"

"Samosebou. Co jiného bych s tím měl dělat?"

Ehrengraf si opět usrkl calvadosu. Držel sklenku ve vzduchu a začal zřejmě bezúčelnou přednášku o nevinosti svého klienta. "Kdybyste byl milovník poezie a kdybyste systematicky neotupoval svou senzibilitu požíváním zvířecího masa, jevila by se vám Protterova nevina zřejmější."

"Vy ho tedy chcete vážně hájit? Chcete opravdu tvrdit, že je nevinný?"

Jak bych mohl dělat něco jiného?"

Cutliffe pozvedl obočí a spustil vidličku. "Měl byste si uvědomit, že váš rozmar poškozuje vyhlídky toho člověka na svobodu, Ehrengrafe. Váš pan Protter určitě dostane vyšší trest, až ho porota shledá vinným a..."

"Ale ona ho vinným neshledá."

"Hodláte ho vysekat nějakou technickou fintou? Protože já mám přítele na státním zastupitelství, rozumíte, a šel jsem náhodou kolem, zrovna když jste byl u svého klienta. Podle mého známého má stát tuhle kauzu už jakoby pozlacenou."

"Necht' má stát své pozlátko," pronesl Ehrengraf velkomyslně. "Pan Protter má svou nevinu."

Cutliffe odložil vidličku a vystrčil bradu. "Možná je vám všechno jedno. Možná že když na osudu Arnolda Prottera nemáte finanční zájem, úplně kašlete na to, co se s ním stane. Kdežto kdyby na výsledku toho případu závisely pěkné peníze..."

"Ale, ale," řekl Ehrengraf. "Nechcete náhodou navrhnout sázku?"

Slečna Agnes Mullaneová si dala nedávno dělat trvalou a její vlasy barvy mědi svítily, jako by omylem vstrčila palec do elektrické zásuvky. Měla pihovaté tváře, tupý nosík a postavu, která ohrožovala stabilitu zedníků na jejich lešení. Byla oblečena do elegantních šateček ze zeleného hedvábí a Ehrengraf si všiml, že chůzi má vysloveně plíživou.

"To je hrůza s těmi Protterovými," pravila. "Byli to dobří sousedi, i když nijak zvlášť jsem se nesblížila ani s jedním. Ona si většinou hleděla svého, ale on se vždycky usmál a prohodil nějaký žertík, když jsme se potkali na schodech. Já jsem ovšem vždycky vycházela líp s muži než se ženami, pane Ehrengrafe, i když nemám ponětí proč."

"Inu, to tak bývá," pravil Ehrengraf.

"Dáte si ještě trochu čaje, pane Ehrengrafe?"

"Mohu-li prosit."

Naklonila se k němu a předvedla mu okouzující partie svého já, když nalévala do jeho šálku čaj z drážďanské konvice. Pak konvici postavila a s povzdechem se vzpřímila.

"Ubohá paní Protterová," pronesla. "Smrtí všechno končí."

"Alespoň podle současných poznatků lékařské vědy."

"A ubohý pan Protter. Hrozí mu hodně let vězení, pane Ehrengrafe?"

"Když bude mít dobrou obhajobu, tak ne. Řekněte mi jedno, slečno Mullaneová. Paní Protterová vinila manžela z toho, že měl s vámi poměr. Já si kladu otázku, co ji k tomu vedlo?"

"To já tedy určitě nevím."

"Jste ovšem velice přitažlivá žena..."

"Vážně si to myslíte, pane Ehrengrafe?"

"... a žijete sama, což budí klevety."

"Jsem slušná žena, pane Ehrengrafe."

"Tím jsem si jist."

"A nikdy bych neměla poměr s někým, kdo žije v tomto domě. Na diskrétnost kladu veliký důraz, pane Ehrengrafe."

"Vytušil jsem to, slečno Mullaneová." Maličký právník vstal a přešel k oknu. Odpoledne bylo teplé a otevřeným oknem se z ulice linuly melodie latinské hudby.

"Tranzistorová rádia," řekla Agnes Mullaneová, "oni je s sebou nosí na každém kroku."

"To je pravda. Když paní Protterová vznášela to obvinění, slečno Mullaneová, její manžel je popřel."

"No to doufám!"

"A on zase obvinil ji, že se stýká s panem Gatesem. Řekl jsem něco směšného, slečno Mullaneová?"

Agnes Mullaneová ovládla smích. "Pan Gates je umělec," podotkla. "Malíř, bylo mi řečeno. Je toto plátno jedním z jeho děl?"

"Ne, není. On maluje abstraktně. Já dávám přednost realistickému malířství, jak vidíte."

"A hudbě country."

"Co prosím?"

"Nic, nic. Jste si jistá, že pan Gates neměl s paní Protterovou poměr?"

BNaprosto. Čelo se jí na okamžik zachmuřilo, pak vyjasnilo. "Ne," potvrdila své odmítnutí. "Hany Gates by si s ní nikdy nic nezačal. Ale oč vám jde, pane Ehrengrafe? Pokoušíte se založit obhajobu na ospravedlnitelném zabíjení?"

Nepsané zákony a podobné věci?"

"Ne tak docela."

"Protože nevěříte, že by to k něčemu bylo?"

"Ne," souhlasil Ehrengraf, "asi by to nebylo k ničemu."

Slečna Mullaneová se opět naklonila kupředu, tentokrát nikoli aby nalila čaj, ale se stejným průvodním efektem. „Je od vás tak šlechetné, že obětujete svůj čas panu Protterovi," pravila pohnutě.

"Jmenoval mě soud, slečno Mullaneová."

"Ano, ale určitě ne všichni jmenovaní právníci pracují na těch případech tak usilovně, vidíte?"

"Patrně ne."

"To jsem si právě myslela." Olízla si pomalu rty. "Šlechetnost je u muže přitažlivá vlastnost," pronesla hloubavě. "A já jsem vždycky obdivovala muže, kteří se dobře oblékají a chovají se uhlazeně."

Ehrengraf se usmál. Měl na sobě světle modré kašmírové sportovní sako a pod ním modrou košili značky Wedgewood. Kravata ladila se sakem a pod uzlem ji zdobil složitý vzor vyšíty zlatou nití.

"Nádherné sako," předla slečna Mullaneová. Naklonila se k Ehrengrafovi a položila mu ruku na rukáv. "Kašmír," řekla, "já miluji dotek kašmíru."

"Děkuji vám."

"A šedé flanelové kalhoty. Vynikající materiál. Pojdte se mnou, pane Ehrengrafe. Ukážu vám, kde si můžete pověsit své věci."

V ložnici slečna Mullaneová zapnula rádio. Loretta Lynnová zpívala cosi o tom, že se narodila jako dcera horníka.

"Má jediná slabost," přiznala slečna Mullaneová, "nebo bych měla říct jedna z mých dvou slabostí vedle dobře oblékaných mužů šlechetné povahy. Doufám, že vám nevadí hudba country, pane Ehrengrafe?"

Ani v nejmenším," odvětil Ehrengraf. "Působí na mne uklidňujícím dojmem."

Několik dnů nato, když Arnolda Prottera propouštěli z vězení, Ehrengraf mu tam přišel naproti. "Chci vám potřást rukou," řekl mu s napřaženou pravicí. Jste teď svobodný muž, pane Prottere, a já jen lituji, že jsem se o vybojování vaší svobody nezasloužil víc."

Protter nadšeně potřásl právníkovi rukou. "Poslouchejte," hlaholil, "vy jste u mě jednička, pane Ehrengraf. Vy jste mi věřil, když mi nevěřil nikdo, ani já sám. Já si to všechno teprv začínám probírat. Řeknu vám, ve snu by mě nenapadlo, že mou ženu zabila Agnes Mullaneová."

"Ji nepodezíral nikdo z nás, pane Prottere."

"Nic bláznivějšího jsem v životě neslyšel. Počkejme, ať si to pořádně srovnám. Tak moje Gretchen přece jen něco měla s Gatesem. Já myslel, že do ní jen tak rejpám, když jsem říkal, že se s ním tahá, a vono to tak celou dobu fakt bylo."

"Vypadá to tak."

"A proto se tak nakrkla, když jsem s tím zase vyrukoval." Protter si přikyvoval pohřížen do myšlenek. "A Gates měl taky pletky s Agnes Mullaneovou. Víte co, pane Ehrengraf? Ten člověk musel bejt cvok. Stál by někdo vo Gretchen, když mohl mít Agnes?"

"Umělci vnímají svět jinak než my ostatní, pane Prottere."

"Jestli je to slušnej způsob, jak vo něm říct, že blbě vidí, tak s váma musím souhlasit. Takže voň to táhnul s voběma a Agnes na to přišla a začala žárlit. Jak si myslíte, že na to přišla?"

Je klidně možné, že Gates jí to sám řekl," uvažoval Ehrengraf. "Nebo vás mohla slyšet, jak obviňujete ženu z nevěry. Vy a Gretchen jste oba pili a vaše spory mohly být hlasitě."

"To je fakt. Stačí pár zazděnejch prcků a už hulákám."

"To většina lidí. Nebo snad slečna Mullaneová viděla pár Gatesových skic vaší manželky. Slyšel jsem, že se jich pár v jeho bytě našlo. Byl sice možná abstraktní expresionista, ale patrně dovedl udělat i nějakou tu realistickou kresbu aktu. On samozřejmě popřel, že by to byly jeho práce, ale to se dalo čekat, ne?"

"To bych řekl," Protter potřásl hlavou. "Gretchen jako nahotinka, kdo by to byl řekl, co?"

"Člověk skutečně nikdy neví," souhlasil Ehrengraf. "Ať je to, jak chce, slečna Mullaneová měla klíče od vašeho bytu. Jeden se našel v jejích věcech. Snad to byl Gatesův klíč, protože Gretchen mu jej dala a Agnes Mullaneová jej ukradla. Dostala se do vašeho bytu, našla vás i vaši ženu v bezvědomí a udeřila vaši manželku do hlavy prázdnou pivní lahví. Vaše žena byla naživu, když slečna Mullaneová do vašeho bytu přišla, a byla mrtvá, když odcházela."

"Tak já ji přece jen nezabil."

"Opravdu ne." Ehrengraf se chvíli usmíval. Pak jeho tvář opět zvažněla. "Slečna Mullaneová nebyla pro vraždu stvořena. V jádru to byla jemná duše. To jsem si uvědomoval hned, když jsem s ní promluvil."

"Vy jste s Agnes mluvil?"

Malý právník přisvědčil. "Mám podezření, že můj rozhovor s ní byl pro ni kritickým předělem. Možná čidla, že ji podezírám. Napsala dopis policii, v němž podrobně uvedla, co učinila. Pak musela jít nahoru do bytu pana Gatese, protože se jí podařilo zmocnit automatické pistole ráže pětadvacet, zaregistrované na jeho jméno. Pak se vrátila do svého bytu, namířila si pistolí na prsa a střílila se přímo do srdce."

"A že vona měla prsa!" K tomu Ehrengraf neřekl nic.

"Já vám povím," povzděchl si Protter, "na jednoduchýho člověka, jako jsem já, je trochu moc složitý to všechno najednou strávit. Já chápu, že poldům se to zdálo úplně jasný. Já a moje žena pijeme, pak se pustíme do sebe a první, co z toho vyleze, je, že vona je mrtvá a já vyspávám vopici. Nebejt vás, tak budu hezky dlouho sedět za to, že jsem ji zabil."

"Svou roli jsem v tom sehrál," připustil Ehrengraf skromně. "Ale před vězením vás zachránilo svědomí Agnes Mullaneové."

"Chudák Agnes."

"Zkormoučená, utrápená žena, pane Prottere."

"Vo tom nic nevím," řekl Protter. "Ale figuru měla, to teda jo." Nadechl se. A co vy, pane Ehrengraf? Vy jste pro mě vovdved kus práce. Kdybych vám tak moh zaplatit."

"S tím si nedělejte starosti."

"U soudu vám něco zaplatěj, ne?"

"Honorář je stanoven na sto sedmdesát pět dolarů," připustil Ehrengraf, "ale nevím, jestli na něj mám nárok, vzhledem k tomu, jak tahle kauza vypadá. Někdo může namítat, že jsem vlastně pro vás nic nevykonat, jelikož žaloby byly prostě staženy."

"Vy myslíte, že vám ten honorář upřou? To by bylo sprostý, pane Ehrengraf!"

"Ale tím se opravdu netrapte," uklidnil ho Ehrengraf. "Když se to vezme kolem a kolem, není to vůbec důležité."

Ehrengraf ve svém modrém, jemně proužkovaném obleku, v němž vynikala vázanka Caedmonovy společnosti, decentně usrkával calvados. Toho odpoledne kralovalo indiánské léto a byl příliš vlahý čas na teplý jablečný koláč s plátkem čedaru. Místo toho si dal klínek studeného jablečného koláče s vanilkovou zmrzlinou a zjistil, že k tomuto pokrmu chutná calvados rovněž naprosto výborně. Naproti němu seděl Hudson Cutliffe u talíře s dušeným jehněčím. Když si Cutliffe toto jídlo objednával, Ehrengraf se zdržel komentářů k barbarskému vraždění jehňat a jejich dušení. Rozhodl se, že bude obsah Cutliffova talíře ignorovat. Ať by si poručil cokoli, pro Ehrengrafa ten člověk jedl něco pomyslného.

"Vy jste právník s nejneuvěřitelnějším štěstím, jaký kdy vstoupil do soudní síně," prohlásil Cutliffe.

"Štěstěna je cikánka vrtošivá, vždycky slepá a často opilá," citoval Ehrengraf. "Wintrop Mackworth Praed, narozen 1802, zemřel 1839. Ale vy o poezii nedbáte, že? Snad byste dal přednost Pliniovi staršímu, který při pozorování erupce Vesuvu poznamenal, že Štěstěna přeje odvážnému."

"To je snad fráze, ne?"

"Když to říkal Plinius, ještě to fráze nebyla," mínil Ehrengraf mírně. "Ale to je vedlejší. Můj klient byl nevinný, jak jsem vám říkal..."

"Jak jste to pro všechno na světě mohl vědět?"

"Nemusel jsem to vědět. Já to předpokládám, pane Cutliffe, jako vždycky předpokládám, že moji klienti jsou nevinní, a ono se to během času vždycky ukáže. A jelikož vy jste byl tak neopatrný a naléhal jste na to, abychom se vsadili..."

"Já že naléhal?"

"Rozhodně to byl váš návrh," pravil Ehrengraf. "Já jsem nevyhledával vás, pane Cutliffe. Já se neposadil nezávan k vašemu stolu."

"Vy jste přišel do téhle restaurace schválně, abyste na mne líčil a popichoval mě," prohlásil Cutliffe pochmurně.

"Ale jděte," řekl Ehrengraf. "Vy děláte, jako bych řečeno jazykem církevním ponoukal ke hříchu nebo řečeno jazykem právníků jako bych zavdával příčinu k pohoršení. Já sem přišel na jablečný koláč se sýrem, pane Cutliffe, a vy jste mi navrhl sázku. Můj klient byl teď osvobozen a já se domnívám, že mi dlužíte peníze."

"To není totéž, jako byste ho osvobodil vy. Osvobodil ho osud."

Ehrengraf vykulil oči. "Ale prosím vás, pane Cutliffe. Měl jsem už klienty, kteří zaujímali totéž stanovisko, a nakonec vždycky názor změnili. Dohodl jsem se s nimi vždycky tak, že můj honorář je splatný ve chvíli, kdy budou propuštěni, ať jejich případ přijde před soud nebo ne, ať při jejich záchraně budu hrát nějakou roli nebo ne. Přesně takové podmínky jsem stanovil, když jsme si domluvili naši malou sázku."

"Ovšem dluhy z hazardu nelze v tomto státě legálně vymáhat."

"Samozřejmě že ne, pane Cutliffe. Váš dluh je čistě věcí cti, o níž lze říci, že ji buď máte, nebo nemáte, podle toho, zda jste, nebo nejste ochoten vyplnit šek. Ale já věřím, že čestný člověk jste, pane Cutliffe."

Jejich oči se střetly. Trvalo hodnou chvíli, než Cutliffe vytáhl z kapsy šekovou knížku. "Mám pocit, že se tu se mnou spletitě manipulovalo, ale zároveň nemohu přejít fakt, že vám peníze dlužím." Otevřel šekovou knížku, vytáhl plnicí pero, rychle šek vyplnil a podepsal, s ozdobnou kudrlinkou. Ehrengraf se pousmál, vložil šek do náprsní tašky, aniž se podíval, na jakou sumu zní. Ale podotkněme, že byla slušná.

"Podivuhodný případ, i když vy sám jste do něho zasáhl nejméně. Dnešní ranní zpráva byla ze všeho nejpozoruhodnější."

"Neříkejte?"

"Mám samozřejmě na mysli Gatesovo doznání."

"Gatesovo doznání?"

"Copak vy to nevíte? No, to se povedlo. Gates je ve vězení. Šel na policii a přiznal se, že zavraždil Gretchen Protterovou."

"Gates že zavraždil Gretchen Protterovou?"

"To je bez debaty. Patrně ji zastřelil právě tou malorážní automatickou pistolí, kterou mu Mullaneová odcizila a sama se jí zastřelila. On měl poměr s oběma těmi ženami, přesně jak Mullaneová psala ve svém dopise před sebevraždou. Slyšel Prottera, jak obviňuje ženu z nevěry, a bál se, že Agnes Mullaneová přijde na to, že s Gretchen Protterovou něco má. Tak šel dolů, aby si udělal jasno, a vzal si s sebou zbraň na obranu a - vy o tom vážně nic nevíte?"

"Mluvte, prosím vás," naléhal Ehrengraf.

"Inu, našel je oba tuhé. Nejdřív si myslel, že Gretchen je mrtvá, ale pak viděl, že ještě dýchá, a tak vzal z ledničky syrovou bramboru jako tlumič a střelil Gretchen do srdce. Při pitvě kulku nenašli, protože ji nehledali, prostě předpokládali, že smrt způsobila těžká poranění hlavy. Ale když se doznal, podívali se znovu a kulka byla přesně tam, kde říkal, že má být, takže Gates je ve vězení, obviněn z její vraždy."

"Proč se probůh přiznával?"

"On miloval Agnes Mullaneovou," řekl Cutliffe. "Proto zabil Gretchen. Pak se zabila Mullaneová, aby na sebe vzala vinu za zločin, který spáchal Gates, a on se sesypal. Představoval si, že její smrt je jakýsi boží trest a že on musí všechno uvést na pravou míru tím, že zaplatí za smrt Protterové. Státní žalobce se domnívá, že možná zabil obě, zfalšoval doznání Agnes Mullaneové a pak se nedovedl vypořádat se svým svědomím. On samozřejmě trvá na tom, že to poslední neudělal a také že nekreslil akty obou žen, ale teď se zdá, že jsou nějaké pochyby o pravosti dopisu Agnes Mullaneové, takže z toho nakonec může vylézt, že Gates zabil i ji. Protože jestli Gates zabil Gretchen, proč by Agnes páchala sebevraždu?"

"Jsem si jist, že možných vysvětlení je mnoho," Ehrengraf si prsty čechral špičky úhledně zastříženého knírku.

"Spousta vysvětlení. Znáte epitaf, který jistě dámě napsal Andrew Marvell?"

,Říkat, že žila život panny,
třebaže svět je zhola nevázaný,
nebo že tam, kde všechno svádí k hříchu,
za ctnost svou necítila stud ni pýchu,
že její duše tolik k nebi spěla
a každá minuta jí o něm píseň pěla,
že dychtíc splatit dluh svůj poslední
život vždy účtovala den po dni,
skromná jak jitro, jak hodiny polední jas,
něžná jak večer, chladná co temné noci čas.
Nicotnost všech těch pravd však je tak zoufalá
proti té pravdě nejtvrďší: že skonala.'

Je mrtvá, pane Cutliffe, a my ji můžeme ponechat nebi, jak pravil jiný básník. Můj klient byl nevinný. To je jediný bod, na němž skutečně záleží. Můj klient byl nevinný."

"Jak jste vy celou dobu věděl."

"Jak jsem já celou dobu věděl, ano. Ano, máte pravdu, já to všechno věděl." Ehrengraf zabubnoval prsty na desku stolu. "Vy byste snad mohl upoutat pozornost našeho číšníka," navrhl. "Myslím, že bych si vychutnal ještě jednu sklenku calvadosu."